

Arrest

nr. 259 122 van 5 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Het beroep hiertegen ingediend door verzoeker werd door de Raad bij arrest met nr. 214.339 op 19 december 2018 verworpen. Er werd geoordeeld dat het maar weinig aannemelijk is dat verzoeker persoonlijk door de taliban werd geïdoleerd en dat de regio van herkomst van verzoeker als voldoende veilig werd beoordeeld voor terugkeer. Verzoekers tweede aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS als niet-ontvankelijk beschouwd omdat geen geloofwaardige nieuwe elementen werden aangebracht die de kans tot erkenning aanzienlijk groter zouden maken. Verzoeker ging hiertegen niet in beroep.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoeker herhaalt dat hij nog steeds door de taliban zou worden gezocht. Verder vreest hij bij terugkeer als ongelovige te worden beschouwd omdat hij naar Europa is gekomen. Ter staving legt verzoeker een brief van zijn advocaat neer en enkele medische documenten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker stelt nog dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat verzoeker geen nood heeft aan bijzondere procedurele waarborgen. Hij stelt dat het niet louter is omdat hij zijn verhoor kan afleggen dat dit een indicatie is dat hij geen psychische problemen zou hebben. Hij stelt dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn leven en dat hier in de bestreden beslissing geen rekening mee is gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in eerste instantie bevestigt dat hij in staat was om zijn verhoor af te leggen. Hij stelt getraumatiseerd te zijn, en dat hiermee geen rekening is gehouden, zonder op enige wijze aan te tonen op welke manier hier geen, of niet voldoende, rekening mee is gehouden. Verzoeker toont aldus niet aan welke elementen hij alsnog had kunnen voorleggen of bespreken indien er procedurele waarborgen waren voorzien. Verzoeker stelt dat hij in Europa als ongelovige wordt beschouwd, en dat de imam dit zelf heeft verklaard. Hij stelt dat hij dit niet kan concretiseren omdat alles wordt afgewezen door een standaardmotivering. De Raad stelt dienaangaande dat dit geen afbreuk doet aan het desbetreffende motief. Het louter stellen dat verzoeker niet kan concretiseren dat hij als ongelovige zou worden beschouwd maakt dit niet waar. Bovendien betekent het loutere feit dat een beslissing zou zijn gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker stelt dat het niet volstaat dat wordt verwezen naar vaststellingen in Afghanistan van 16 maanden geleden en dat de situatie ondertussen is veranderd. Hij verwijst hierbij nog naar enkele rapporten en stelt dat een terugkeer artikel 3 van het EVRM zou schenden. De Raad stelt dat dit betoog geen afbreuk doet aan de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Zo wordt gesteld dat verzoeker enkel verwijst naar informatie die reeds werd aangehaald in verzoekers tweede aanvraag en dat andere stukken enkel verwezen naar de algemene situatie in Afghanistan en Uruzgan en niet Gizab in het bijzonder. Verder wordt gesteld dat verzoeker nalaat persoonlijke omstandigheden aan te halen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het voorgestelde willekeurig geweld in het district Gizab dermate zouden verhogen dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen. Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen dat de situatie ondertussen zou zijn veranderd zonder in te gaan op de motieven. Verzoeker kan dan ook niet dienstig stellen dat een terugkeer artikel 3 van het EVRM zou schenden. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker heeft nagelaten dit in concreto aan te tonen of beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen die reeds als ongeloofwaardig zijn beschouwd.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoonbaar die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend, meer bepaald dat zij als ongelovige zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan gelet op haar verblijf gedurende zes jaar in Europa. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij ook verwesterd is, dat zij niet meer zal kunnen wennen aan Afghanistan en dat het gevaar voor haar nog groter geworden is. De verzoekende partij besluit dat, indien zij niet kan worden erkend als vluchteling, zij, gelet op haar profiel en de precaire situatie, minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangevoerd en verduidelijkt dat zij als ongelovige zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan gelet op haar verblijf gedurende zes jaar in Europa, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: *“U haalt heden evenwel ook aan dat men u in uw dorp als ongelovige zou beschouwen, omdat de imam van de lokale moskee verklaarde dat gelijk wie naar Europa of Amerika gaat wonen, een ongelovige is. U laat evenwel na om dit op enige wijze te concretiseren of aan te tonen, waardoor het om niet meer dan een blote bewering gaat, welke evenmin vermag de kans aanzienlijk groter te maken dat u voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.”* De Raad stelt eveneens vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft haar betoog te concretiseren. Dit is tevens het geval waar zij aanvoert dat zij ook verwesterd is, dat zij niet meer zal kunnen wennen aan Afghanistan en dat het gevaar voor haar nog groter geworden is. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt de verzoekende partij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar lange afwezigheid aldaar en haar jarenlange verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en geïmagineerd zal worden. De verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij, waar zij op algemene wijze stelt dat indien zij niet kan worden erkend als vluchteling, zij, gelet op haar profiel en de precaire situatie, minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen, zich beperkt tot een algemeen betoog, zonder dat zij echter concreet ingaat op hetgeen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op concrete wijze wordt vastgesteld. Het komt de verzoekende partij toe concreet aan te tonen dat zij in haar land van herkomst een vrees heeft voor vervolging, dan wel een risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Met haar algemeen betoog, blijft zij desbetreffend evenwel in gebreke.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS